

Garda a ostatní se jen tak plácali bez čtení a psaní. Tohle však bylo víc než nějaká obyčejná kniha. Tohle byla Kniha, *ta* Kniha – nekonečná a plná kouzel – záznam všeho, co kdy bylo a co kdy bude, celé věky zachycené jemnými tahy černého inkoustu.

Sefia teď opatrně rozbalila impregnovanou kůži, jak to dělala každou noc od chvíle, co se znova ocitli na útěku.

Mohla by zjistit, kdo *skutečně* byli její matka a otec a co udělali... nikdy ale nesebrala dost odvahy podívat se.

Lučištník sebou ze spaní trhl, až se odhalila ošklivá spálenina na krku. Pod ním prasklo několik suchých větviček – zaznělo to tichým lesem jako výstřely.

Sefia se znovu rozhlédla kolem, ale v podrostu se nic ani nehnu.

Povzdechla a usadila se pohodlněji. Desky Knihy byly popraskané a samá skvrna, na sobě měly tmavěji zbarvené spirály a vlnky v místech, kde bývaly drahokamy a filigrán. Jediný cenný kov, který ještě zbyl, byly zlaté spony a ozdobné růžky.

Skoro ze zvyku přejela prstem po symbolu uprostřed.



Dvě křivky pro rodiče, jedna křivka pro Nin. Rovná čára pro ni samotnou. A kruh pro to, co musí udělat: dozvědět se, k čemu Kniha je. Zachránit Nin. A pokud to půjde, potrestat ty, kdo to všechno způsobili.

Ale nedokázala se přimět Knihu otevřít. Ještě pořád se nemohla postavit pravdě. Už chtěla Knihu zase zabalit, když v dálce praskla větvička.

Ztuhla, mrkla a její Zrak se naplnil světlem. Na východě zahlédla muže, jak se objevují v měsíčním světle a zase se ztrácejí ve stínu. Černé ryby v černém jezeře, jejichž ploutve se zablesknou na hladině a zase zmizí.

*Stopaři.*

Byli asi na protějším svahu hory, když se rozhlížela kolem, ale teď se blížili.

Lučištník pod ní sebou hodil, až srazil svůj vak. Čutora zarinčela o pochvu meče.

Stopaři se na okamžik zarazili a obrátili se k ní. V iluminovaném světě jejich oči zářily a míhaly se v důlcích tam a zpátky, jak zkoumaly tmu.

Pak vykročili.

Sefia jednala instinktivně, vycvičená léty na útěku. Rychle zabalila Knihu a seskočila mezi balvany.

Lučištník sebou škubal, nataženými rukama drásal zem. Právě když odkládala Knihu, začal kopat a škrábat. Sefia ho popadla do náruče, zalehla mu ruce a nohy. Popadané jehličí borovic pod nimi praskalo, jako kdyby hořelo.

Zprudka otevřel oči, velké a zlaté. Na okamžik se zdálo, že panikaří. Cítila, jak mu buší srdce, ústa se otvírala a zavírala, otvírala a zavírala, jak lapal po dechu. Pak se začal vzpírat jako zajíc chycený do oka. Vytrhl se jí.

„Lučištníku,“ zašeptala.

Srazil ji na kameny. Projela jí bolest.

„Lučištníku,“ šeptala zoufale, prosebně. „Nic se neděje. To jsem já. Sefia. *Lučištníku.*“

Ztuhl a dýchal příliš rychle, příliš hlasitě.

Tentokrát se nechal vzít do náruče. Vnímala jeho rychlý,